

(Detta nummer har från trycket utkommit den 12 juli 1904.)

(Rubrik och datum kungöras från predikstolen.)

L a g

om vissa internationella rättsförhållanden rörande äktenskap och förmynderskap;

gifven Stockholms slott den 8 juli 1904.

Vi OSCAR, med Guds nåde, Sveriges, Norges, Götas och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med Riksdagen, funnit godt i nåder förordna som följer:

1 KAP.

Om äktenskaps ingående.

1 §.

Svensk undersåte må ej å utrikes ort träda i äktenskap, utan han enligt svensk lag äger det äktenskap ingå.

2 §.

Vill utländsk undersåte inför svensk myndighet träda i äktenskap, varde hans rätt att äktenskapet ingå pröfvad efter lagen i den stat, han tillhör. Är enligt den lag medgifvet, att lagen å annan ort i sagda afseende tillämpas, må sådan lag i stället lända till efterrättelse.

Ej må dock i något fall utländsk undersåte, som är gift, inför svensk myndighet ingå äktenskap; ej heller må äktenskap slutas mellan dem, hvilka med hvarandra äro i sådan skyldskap, som i 1 eller 2 § af 2 kap. giftermålsbalken sägs, eller i det svågerlag, hvarom i 4 § af samma kapitel förmäles.

3 §.

Intyg, att svensk undersåte, som vill träda i äktenskap inför utländsk myndighet, enligt svensk lag äger det äktenskap ingå, må ej af svensk myndighet utfärdas, innan sökandens afsikt blifvit offentligen kungjord samt tillfälle till jäfs anförande lämnats. Angående ordningen för jäfs anförande och pröfning i ty fall skall hvad därutinnan är stadgadt med afseende å äktenskaps ingående inför svensk myndighet äga motsvarande tillämpning.

Närmare föreskrifter, huru intyg, som nyss är sagdt, må erhållas, så ock bestämmelser, huru utländsk undersåte, som vill inför svensk myndighet träda i äktenskap, må styrka, att hinder mot det äktenskaps afslutande ej är för handen, varda af Konungen meddelade.

4 §.

Hvad svensk lag stadgar i fråga om lysning till äktenskap, så ock i öfrigt om formen för äktenskaps afslutande, skall äga tillämpning äfven för det fall att utländsk undersåte vill inför svensk myndighet här i riket träda i äktenskap.

Innehåller främmande stats lag föreskrifter om lysning för det fall att undersåte i den stat vill ingå äktenskap utom sitt hemland, må giftermål inför svensk myndighet ej ske, innan visadt varder, att sådan lysning ägt rum eller att behörig myndighet i den främmande staten från den lysning meddelat befrielse. Ej må dock sådan lysnings försummande här föranleda äktenskapets ogiltighet, ändå att den påföljd är i den främmande statens lag stadgad.

5 §.

Har med Konungens tillstånd främmande stat åt sina här i riket anställda diplomatiska eller konsulära ämbetsmän uppdragit att förrätta giftermål, skall äktenskap, som i enlighet med den främmande statens lag inför sådan ämbetsman ingåtts mellan utländska undersåtar, anses vara i behörig form afslutadt.

6 §.

Är äktenskap å utrikes ort slutet i form, som lagen å den ort föreskrifver, skall äktenskapet, ehvad fråga är om svenska eller utländska undersåtar, här i riket anses vara i behörig form afslutadt.

7 §.

Giftermål, som i främmande stats tjänst anställd diplomatisk eller konsulär ämbetsman å utrikes ort förrättat i enlighet med lagen i sagda stat, vare här i riket gällande, såframt hvarken mannen eller kvinnan var undersåte i den stat, å hvars område giftermålet skett, samt sistnämnda stat icke förvägrat ämbetsmannen-att giftermål förrätta.

Om giftermål inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i utlandet är särskildt stadgad.

8 §.

Är giftermål mellan svenska undersåtar å utrikes ort af präst inom svenska kyrkan förrättadt i enlighet med svensk lags föreskrifter, vare det här för giltt hållet.

9 §.

Hafva utländska undersåtar å utrikes ort ingått äktenskap, utan att föreskrifterna i 6 eller 7 § blifvit iakttagna, må giftermålet ej här hållas för giltt, utan så är att äktenskapet i deras hemland eller, om de tillhörde olika stater, i hvarderas hemland anses vara i behörig form afslutadt.

2 KAP.

Om återgång af äktenskap.

1 §.

Väckes talan om återgång af äktenskap, som i behörig form slutits mellan utländska undersåtar; är orsak till återgång för handen enligt lagen i den stat, makarne vid äktenskapets ingående tillhörde, eller, om de tillhörde olika stater, enligt någondera statens lag, och har Konungen förordnat, att lag, som nu är sagd, må i ty fall vinna tillämpning, ändå att orsak till återgång ej finnes enligt svensk lag, gånge äktenskapet åter. Ägde make, enligt sitt hemlands lag, för behörighet att träda i äktenskap åberopa lagen å annan ort, skall beträffande den make sådan lag vinna tillämpning, om äktenskapet enligt den lag är giltigt.

Är ej förordnande, hvarom här förut är sagdt, af Konungen meddeladt, må ej till återgång dömas, med mindre orsak därtill finnes jämväl enligt svensk lag.

2 §.

Ej må i något fall äktenskap här i riket förklaras ogiltt af den anledning att det ingåtts i strid mot främmande lags föreskrift, att tidigare äktenskap skall, oaktadt det är genom skillnad upplöst, utgöra hinder för nytt äkteuskap, eller emot förbud mot äktenskap mellan dem, som äro af olika religion, eller emot äktenskapsförbud, som grundar sig å prästerligt kall eller å löfte att förblifva ogift.

3 KAP.

Om skillnad i äktenskap.

1 §.

Talan om skillnad i äktenskap mellan utländska undersåtar må här i riket upptagas, om den make, mot hvilken talan väckes, här har sitt hemvist. Lag samma vare, om makarne samtidigt haft hemvist inom riket, men den make, mot hvilken talan väckes, öfvergifvit den andre eller, efter det orsak till skillnad uppstått, flyttat ur riket.

Är enligt lagen i den stat, makarne tillhöra, åt inländsk myndighet förbehållet, i allmänhet eller för vissa fall, att pröfva talan om äktenskapsskillnad mellan sagda stats undersåtar, må ej, i strid mot dylikt förbehåll, sådan talan här i riket upptagas, med mindre fråga är om skillnad i äktenskap, som i makarnes hemland anses ej vara i behörig form avslutadt.

2 §.

Ej må i något fall skillnad i äktenskap mellan främmande stats undersåtar sökas hos Konungen, med mindre skillnad, som i sådan ordning beviljas, kan vinna erkännande i makarnes hemland.

3 §.

Skillnad i äktenskap mellan utländska undersåtar må ej beviljas, utan så är att enligt lagen i den stat, makarne tillhöra, äktenskap må genom skillnad upplösas, samt orsak till skillnad är för handen ej mindre enligt sagda lag än enligt svensk lag.

Hafva makarne förut tillhört annan främmande stat, må ej för vinnande af skillnad åberopas hvad som under den tid inträffat, med mindre skillnad på grund däraf är medgifven jämväl enligt där gällande lag.

4 §.

Makar, som tillhöra främmande stat men hafva hemvist här i riket, må, ändå att skillnad i äktenskapet ej kan här meddelas, till säng och säte skiljas i den ordning 14 kap. giftermålsbalken stadgar. Är talan om äktenskapets upplösning eller om ständig skillnad till säng och säte anhängiggjord i makarnes hemland, må skillnad till säng och säte på ett år här beviljas, utan att varningar föregått; dock skall beslutet därom upphöra att äga tillämpning, där den i makarnes hemland väckta talan blifvit återkallad eller ogillad.

Huru med bo och barnens uppehälle förhållas skall under den tid, makarne enligt beslut af svensk domstol äro till säng och säte skilda, därom gälle hvad i 15 kap. giftermålsbalken stadgas.

5 §.

Är af myndighet i främmande stat äktenskapsskillnad eller ständig skillnad till säng och säte beviljad mellan undersåtar i samma stat, lände det beslut här i riket till efterrättelse.

6 §.

Har myndighet i främmande stat beviljat äktenskapsskillnad eller ständig skillnad till säng och säte mellan undersåtar i annan stat, må, med iakttagande likväl af hvad i 8 § sägs, det beslut här lända till efterrättelse, under villkor

att, med motsvarande tillämpning af hvad i 1 § är stadgad i afseende å svensk myndighets behörighet att upptaga talan om äktenskapsskillnad mellan undersåtar i annan stat, det finnes hafva tillkommit myndighet i den stat, där beslutet meddelats, att målet upptaga; samt

att orsak till sådan skillnad, som genom beslutet meddelats, varit för handen enligt lagen i den stat, makarne tillhörde.

Är beslutet meddeladt af annan myndighet än domstol, må det, där fråga är om utländska undersåtar, ej lända till efterrättelse, om det af sagda anledning ej kan vinna erkännande i makarnes hemland.

7 §.

Vill någon här i riket erhålla stadfästelse å beslut, hvarom i 6 § sägs, göre därom ansökan hos Svea hofrätt, och pröfve hofrätten, om de i sagda § stadgade villkor äro för handen. Har i ärende, hvarom nu är sagdt, beslutet blifvit stadfäst, gälle stadfästelsen såsom laga kraft ägande dom. Varder ansökan om stadfästelse afslagen, vare det ej hinder för ny ansökan.

8 §.

Såvidt angår fränskild makes rätt att träda i nytt äktenskap, må beslut om äktenskapsskillnad, hvarom i 6 § sägs, ej vinna tillämpning, innan stadfästelse å beslutet meddelats i den ordning, 7 § stadgar.

4 KAP.

Om förmynderskap för minderårige.

1 §.

Afider svensk undersåte, hvilken ej har hemvist inom riket, och efterlämnar han barn, som ej uppnått myndig ålder, må förmyndare här förordnas, om det pröfvas lända till den omyndiges nytta. Ej må den omständigheten, att förmyndare blifvit inom främmande stat tillsatt, utgöra hinder mot förmyndares förordnande här i riket.

Förmyndares förordnande ankomme i fall, som nu är sagdt, å den rätt, där under den afidne sist haft hemvist inom riket. Har han ej här haft hemvist, gälle såsom hans hemort Stockholms stad.

Varder förmyndare förordnad, göre rätten ofördröjligen därom anmälan hos ministern för utrikes ärendena.

2 §.

Är förmynderskap för minderårig utländsk undersåte anordnad i enlighet med lagen i den stat, han tillhör, lände den lag till efterrättelse i fråga om förmyndarens befogenhet att handla å den omyndiges vägnar. Med tillsyn å sådant förmynderskap eller med tvist, som förmynderskapet rör, tage ej domstol här i riket befattning.

3 §.

Har utländsk undersåte, som enligt lagen i den stat, han tillhör, bör på grund af minderårighet förses med förmyndare, hemvist här i riket, inhänte rätten, genom bemedling af ministern för utrikes ärendena, upplysning, huruvida förmynderskap kommer att anordnas i enlighet med den främmande statens lag. Kommer ej sådant förmynderskap att anordnas, varde förmyndare af rätten tillsatt i enlighet med svensk lag och lände den lag jämväl till efterrättelse i fråga om förmyndarens befogenhet och åligganden samt beträffande tillsyn å förmynderskapets förvaltning. För omyndig, hvarom här är fråga, må utländsk undersåte, som har hemvist inom riket, till förmyndare förordnas.

Omsorgen om förmyndares förordnande i fall, som nu är sagdt, ligge, där ej annan domstol är behörig, å den rätt, därunder den omyndige har sitt hemvist.

4 §.

Kommer, sedan förmyndare för omyndig utländsk undersåte här förordnats, till rättens kännedom, att förmynderskap blifvit för honom anordnad i enlighet med lagen i den stat, han tillhör, varde den af rätten förordnade förmyndaren entledigad.

5 §.

Finnes, i fall som i 3 § afses, den omyndige eller hans egendom sakna vård, förordne rätten god man att den omyndige förese och hans gods bevara, intill dess rätt förmyndare vården öfvertager. I afseende å sådan god man gälle hvad om förmyndares redovisning och ansvarighet så ock om tillsyn å förmyndares förvaltning är föreskrifvet.

6 §.

Enligt lagen i den stat, omyndig tillhör, skall, ändå att förmyndare är tillsatt efter annan lag, bedömas, när behof af förmyndare upphör.

5 KAP.

Särskilda bestämmelser.

1 §.

Skall, enligt hvad här förut är sagdt, främmande stats lag lända till efterrättelse, och äro för olika områden af den främmande staten särskilda lagar gällande, varde frågan, hvilken af de särskilda lagarne skall tillämpas, bedömd efter hvad i den främmande staten må i sådant afseende vara föreskrifvet.

Saknas sådan föreskrift, skall för den, som har hemvist inom den stat, han tillhör, gälla lagen å hans hemort. För den, som ej har hemvist inom den stat, han tillhör, gälla lagen å den ort, där han sist inom sagda stat haft hemvist, eller, om han ej där haft hemvist, lagen i rikshufvudstaden.

2 §.

Fråga, som angår äktenskapsskillnad eller ständigt skillnad till säng och säte mellan makar, hvilka äro undersåtar i olika stater, skall bedömas som om bägge makarne vore undersåtar i den stat, de sist gemensamt tillhört, eller, om de ej hafva tillhört samma stat, i den stat, mannen tillhör.

3 §.

Är, efter ty här förut är sagdt, myndighets behörighet beroende af att part äger hemvist inom den stat, myndigheten tillhör, varde frågan, om parten där äger hemvist, pröfvad efter lagen i sagda stat; dock må hustru ej anses hafva annat hemvist än mannen, där ej enligt lagen i den stat, makarne tillhöra, hustrun äger hafva särskildt hemvist.

4 §.

Gitter ej den, som väckt talan om återgång af äktenskap eller om äktenskapskillnad, styrka innehållet af främmande lag, hvilken, efter ty här förut är sagdt, skall lända till efterrättelse, och är ej lagens innehåll ändå för rätten känt, må hans talan ej bifallas.

Har Konungen förordnat, huru underrättelse om innehållet af främmande lag må af rätten sökas, vare rätten, där ej lagens innehåll förut är för rätten känt, pliktig att i sådan ordning därom söka underrättelse.

Genom denna lag upphäfves hvad lagen den 14 oktober 1898, innefattande vissa bestämmelser om styrkande af hinderslöshet till äktenskap, innehåller därom, att Konungen äger förordna, i hvilka fall bestämmelserna i sagda lag skola äga tillämpning i fråga om utländsk man eller kvinna.

Det alla, som vederbör, hafva sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hafve Vi detta med egen hand underskrifvit och med Vårt Kungl. sigill bekräfta låtit. Stockholms slott den 8 juli 1904.

OSCAR.

(L. S.)

(Justitiedepartementet.)

OSSIAN BERGER.

(Rubrik och datum kungöras från predikstolen.)

L a g

om äktenskaps afslutande inför svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman
i utlandet;

gifven Stockholms slott den 8 juli 1904.

Vi OSCAR, med Guds nåde, Sveriges, Norges, Götas och Vendes Konung, göre veterligt: att Vi, med Riksdagen, funnit godt i nåder förordna som följer:

1 §.

Konungen äger uppdraga åt svensk diplomatisk eller konsulär ämbetsman i främmande stat att i den ordning, som i denna lag stadgas, i äktenskap förena svenska undersåtar eller svensk undersåte med undersåte i främmande stat.

2 §.

Diplomatisk eller konsulär ämbetsman, som erhållit uppdrag, hvarom i 1 § sägs, skall, då begäran om giftermåls förrättande framställes, tillse, att mannen och kvinnan äro oförhindrade att med hvarandra ingå äktenskap.

Har Konungen förordnat, att äktenskap ej må afslutas i strid mot äktenskaps-hinder, som är stadgadt i lagen å den ort, där ämbetsmannen är anställd, lände det till efterrättelse.

3 §.

Yppas ej hinder mot äktenskapet, skall å beskickningen eller konsulatet anslås kungörelse, upptagande såväl mannens som kvinnans fullständiga namn samt ålder, födelseort, yrke och hemvist, så ock anvisning, att den, som vill anföras jäf mot äktenskapet, äger att före viss dag hos den, som kungörelsen utfärdat, sådant jäf anmäla och styrka. Kungörelsen skall ock, där så ske kan, på sökandenas bekost-

